

๑

ร่างบางระหงในชุดกางเกงขี้น้ำสีดำกับเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีเขียวยาวอ่อน
วิ่งพรวดพราดเข้ามาในห้องรับแขก ผิวแก้มขาวอมชมพูเปล่งปลั่งไปด้วย
เลือดฝาด บนหน้าผากมีเม็ดเหงื่อเล็กๆ ผุดกระจายอยู่เต็ม เจ้าหล่อนหัน
ซ้ายหันขวา กวาดตามองไปรอบห้องเร็วๆ จนผมสีน้ำตาลหยักศกที่ถูกรวบ
ไว้เป็นหางม้าสะบัดไปมาบนไหล่ ก่อนที่ดวงตากลมโตจะหยุดตรงหนุ่มใหญ่
ร่างกำยำซึ่งกำลังนั่งอ่านหนังสือพิมพ์อยู่ตรงมุมห้อง

เจ้าของใบหน้าคมเข้มที่บนแก้มข้างซ้ายมีรอยแผลเป็นพาดยาวจาก
หางตาลงมาถึงมุมปากละลายตาจากหนังสือพิมพ์ในมือ เหลือบตาขึ้นสบตา
หล่อน ดวงตาสีน้ำเงินเข้มที่แฝงไว้ด้วยความเย็นชาคล้ายจะอ่อนละมุนลง
ชั่วขณะ ส่งผลให้ใบหน้าดูผ่อนคลายความน่าเกรงขามลง ก่อนแวตาคู่นั้น
จะกลับไปคงความเย็นชาเหมือนเดิม

นิศาไม่สนใจกับท่าทางทรงอำนาจและสายตาคมกริบที่ทำให้ผู้คนพา
กันกลัวจนหัวหด รีบถลาเข้าไปนั่งลงบนที่ว่างข้างกายอีกฝ่ายแล้วเอ่ยปาก

ถามทันทีด้วยความร้อนใจ

“ข้าได้ยินมาว่าพระองค์จะเข้าพิธีอภิเษกสมรสในวันเพ็ญหน้าหรือเพคะ” ไม่เพียงแต่ถาม มือเรายังถือวิสาสะคว้าท่อนแขนอีกฝ่ายเข้าไปด้วย

หล่อนบังเอิญได้ยินพวกนางกำนัลซุบซิบเรื่องนี้ระหว่างทางกลับมาจากคอกม้า เรื่องที่ได้ยินทำให้หล่อนใจหายวูบ รู้สึกเหมือนหัวใจถูกควักหายไปจากอกจนไม่อาจทนเฉยอยู่ได้ ต้องรีบวิ่งแจ้งมาถามคนต้นเรื่องโดยตรง

เจ้าชายศิขรทรงชมวดพระขนง ดวงเนตรปรายมองมือนุ่มบนพระพาหาแล้วส่งสายตาเตือน แต่เมื่อทรงรู้สึกถึงความเย็นที่ส่งผ่านมาจากมือเล็กๆ นั้นและเห็นแววกระวนกระวายที่ฉายชัดอยู่ในดวงตาอีกฝ่าย พระองค์ก็ถอนพระทัยยาว รับสั่งตอบไปด้วยน้ำเสียงอ่อนลงกว่าปกติ

“เสด็จพ่อต้องการให้ข้ารับตำแหน่งราชา ปกครองรัตนนครสืบต่อจากพระองค์ ข้าจึงต้องแต่งงานให้เรียบร้อยตามขนบธรรมเนียมโบราณ...”

พระองค์ทรงดำรงตำแหน่งเจ้าชายรัชทายาทแห่งรัตนนคร...นครแห่งราตรีซึ่งมีชาวเมืองที่สามารถแปลงร่างเป็นเสือได้ตามใจปรารถนามานานนับสิบปี จนราชาเมฆินทร์ผู้เป็นพระบิดาชราภาพ จึงถึงเวลาที่พระองค์จะทรงขึ้นครองบัลลังก์แห่งรัตนนครเสียที

ที่ผ่านมา...ทรงบ้ายเบี่ยงไม่ยอมเข้าพิธีอภิเษกสมรสกับสตรีใด เพราะยังปักใจกับความรักในอดีต ทำให้การขึ้นครองบัลลังก์พลอยล่าช้าไปด้วย กระทั่งเมื่อสองวันก่อน องค์เมฆินทร์ทรงยื่นคำขาดให้พระองค์เข้าพิธีอภิเษกสมรสภายในวันเพ็ญหน้า เพราะทรงรู้องค์เองว่าพระวรกายอ่อนแอ พลังเสือในร่างถดถอย ประชวรอยู่บ่อยครั้งจนอาจเสด็จสวรรคตได้ทุกเมื่อ เหตุผลดังกล่าวทำให้พระองค์ไม่มีทางเลือก จำต้องรับปากเข้าพิธีอภิเษกสมรส

“แต่พระองค์ทรงปฏิเสธเรื่องนี้มานานหลายปี ทำไมอยู่ๆ ถึงได้เปลี่ยนพระทัย” นิกาท้วงเสียงหลง

หล่อนรู้ว่าเจ้าชายศิขรยังฝังพระทัยกับคนรักคนแรกมาตลอด ไม่

เคยขายตาแลสตร์ใดเลย ขนาดถูกองค์เมษินทร์เคี่ยวเข็ญให้แต่งงานทุกครั้ง
ที่เข้าเฝ้า พระองค์ก็ไม่เคยเปลี่ยนพระทัย ตัวหล่อนเองหลงรักเจ้าชายศิธร
มาตั้งแต่เด็ก เคยสารภาพความในใจให้อีกฝ่ายรู้ก็หลายหน แต่ผู้ชายตรงหน้า
ไม่เคยใจอ่อนยอมรับรักหล่อนสักครั้ง แล้วนี่อยู่ๆ จะทรงเปลี่ยนพระทัย
ง่ายๆ ยอมเข้าพิธีแต่งงานกับผู้หญิงที่ไหนไม่รู้ได้อย่างไร หล่อนไม่ยอมทรอก

“มันถึงเวลาแล้วที่ข้าจะช่วยเสด็จพ่อแบ่งเบามาระบบ้านเมืองเสียที”

“แค่ต้องการแบ่งเบามาระองค์ราชา พระองค์จะเข้าพิธีอภิเษกสมรส
กับใครก็ได้หรือเพคะ”

“ในเมื่อหัวใจข้าไม่อาจรักใคร่ได้อีก ข้าจะแต่งงานกับใครก็ได้ที่ไม่แตก
ต่าง...”

“ถ้าพระองค์รับสั่งว่าจะแต่งงานกับใครก็ได้ ทำไมพระองค์ไม่แต่งงาน
กับข้าล่ะ พระองค์ก็รู้ว่าข้ารักพระองค์มากแค่ไหน” นิกาทามเสียงเครือ โผ
เข้ากอดอีกฝ่ายเอาไว้แน่น

ดวงเนตรสีน้ำเงินจับอยู่บนร่างนุ่มนวลที่ซุกอยู่ในอ้อมอกหนึ่ง พระหัตถ์
สองข้างยกขึ้นทำท่าจะร้งร้งนั้นออกห่าง แต่เปลี่ยนพระทัยปล่อยพระหัตถ์
สองข้างไว้ข้างตัวตามเดิม ปล่อยให้อีกฝ่ายกอดพระองค์ไว้อย่างนั้น

“เจ้ายังเด็ก ยังไม่เข้าใจหรอกว่าความรักคืออะไร ความรู้สึกที่เจ้ามี
ต่อข้าเป็นแค่ความผูกพันที่มีต่อคนที่ซบเลี้ยงเจ้ามา ถ้าเจ้าได้พบปะผู้คน
มากขึ้น เจ้าจะรู้ว่าแท้จริงแล้วเจ้าไม่ได้รักข้าอย่างที่สตรีคนหนึ่งพึงรักบุรุษ...”

“ใครว่าข้ายังเด็ก เดือนหน้าข้าก็จะอายุครบยี่สิบแล้ว ข้าโตพอที่จะรู้
ว่าความรักคืออะไร รู้ว่าข้ารักพระองค์แบบไหน ข้าไม่ได้รักพระองค์เหมือน
พี่ชายอย่างที่รู้สึกต่อท่านเวหน แต่ข้ารักพระองค์อย่างผู้หญิงคนหนึ่ง
ที่อยากจะใช้ชีวิตอยู่เคียงข้าง ร่วมทุกข์ร่วมสุขกับพระองค์ไปตลอดชีวิต...”
หญิงสาวระบายความในใจออกมาตรงๆ

“เจ้าไม่ควรพูดเช่นนั้น อย่าลืมนะว่าข้าแก่คร่าวพ่อของเจ้าได้...” น้ำเสียง
คนพูดราบเรียบ หากแฝงไว้ด้วยความอ่อนใจ

“แต่พระองค์ก็ไม่ใช่พ่อของข้า และถึงพระองค์จะมีอายุมากกว่าข้า เกือบสองรอบ แต่ยังทรงหนุ่มแน่น ไม่ได้ดูแก่ชราสักนิด ถ้าเพียงแต่พระองค์ จะยอมเปิดใจยอมรับข้า เรื่องเล็กน้อยพวกนี้จะไม่เป็นปัญหาอีกต่อไป”

เจ้าชายศิทรทรวงถอนพระทัยเบาๆ รู้สึกจนใจ ไม่รู้จะสรรหาเหตุผล อะไรมาจัดการกับสตรีในอ้อมอก ความที่เห็นหล่อนมาตั้งแต่เด็ก ทำให้รู้นิสัย ดื้อดึงของอีกฝ่ายดี ลองเจ้าหล่อนปักใจเสียอย่าง ไม่ว่าจะทรงยกเหตุผล อะไรมาอธิบาย หล่อนก็จะหาสารพัดเหตุผลมาแย้งอยู่ดี

“ข้ารู้ ที่ข้าเห็นเจ้าเป็นเหมือนลูก...เหมือนน้องคนหนึ่ง ข้าไม่เคยคิด กับเจ้าเป็นอื่นเลย” ทรงบอกปิดความรู้สึกของอีกฝ่ายง่ายๆ เหมือนทุกครั้ง ที่ได้ยินคำสารภาพรักจากหญิงสาว พร้อมตัดใจยกมือดันร่างในอ้อมอก ออกห่าง

“ทั้งๆ ที่ข้ามีใบหน้าเหมือนคนรักเก่าของพระองค์มากอย่างนั้นหรือ” หญิงสาวย่นน้ำเสียงดื้อดึง จ้องตาอีกฝ่ายไม่กะพริบ

ดวงเนตรสีน้ำเงินของคนฟังลูกวาว พระพักตร์เย็นชาอยู่เดิมถูกซ่อน ทับด้วยภาพเลือนรางของพยัคฆ์ร้าย

ใบหน้าที่ดำสนิทของเลือดดำที่มีดวงตาสีอำพันส่องประกายวับวาว ปากที่มีเขี้ยวยาวอ้ากว้างพร้อมส่งเสียงคำรามแสดงความโกรธเกรี้ยวจน คนหลุดปากพูดสิ่งไม่ควรพูดออกไปผละ ใบหน้าเผือดขาวลงทันตา

นิกะเหม้มปากแน่น มองคนพูดอย่างตัดพ้อ ไม่สนใจว่าอีกฝ่ายจะเห็น น้ำตาที่เอ่อท้นขึ้นมาจนจวนเจียนจะหยด ก่อนลุกขึ้น สะบัดหน้าวิ่งออกจาก ห้องไปอย่างเสียใจ

เจ้าชายศิทรทรวงรู้สึกองค์ สีพระพักตร์คลายความดุตัน ดวงเนตรที่ มองตามหลังหญิงสาวไปมีร่องรอยความเสียใจระคนสับสน ถ้อยคำจิตใจดำ ของอีกฝ่ายยังดังก้องอยู่ในพระกรณ

ถ้าหากไม่ได้มีใบหน้าที่ละม้ายหญิงสาวที่พระองค์รัก พระองค์คงไม่ สนใจใยดีและส่งหล่อนไปอยู่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้าตั้งแต่แรกแล้ว พระองค์

คงไม่ชอบเลี้ยงอีกฝ่ายอย่างดีราวกับพระชนิษฐาองค์หนึ่ง ส่งเสริมให้อีกฝ่ายได้ใจมากอดกอดวน สร้างความสับสนวุ่นวายในพระทัยของพระองค์อย่างนี้

“เวहन!” ทรงเรียกคนสนิทที่ยืนถวายอารักขาอยู่นอกห้อง

“พะยะค่ะ” ชายร่างสูงใหญ่ผู้มีใบหน้าเฉยชาไม่ต่างจากผู้เป็นนายก้าวเข้ามาในห้องอย่างเงียบกริบ

“ตามไปดูนางหน่อย...” เจ้าชายทรงสั่งสั้นๆ แต่เป็นอันรู้กันว่า ‘นาง’ ที่ว่าคือใคร และอีกฝ่ายต้องตามไปทำอะไรบ้าง

เวहनทำท่าจะพูดอะไรบางอย่าง แต่สุดท้ายก็เปลี่ยนใจ เพียงตอบรับคำสั่งเหมือนทุกครั้งแล้วเดินออกจากห้องไปเงียบๆ ทิ้งให้เจ้าชายศิขรทรงนั่งถอนพระทัยยาว จมอยู่ในความแค้นเคียดตามลำพัง

ดวงตะวันสีเหลืองนวลเริ่มคล้อยต่ำจนเกือบจะลับขอบฟ้า ส่งผลให้ดวงจันทร์อีกสองดวงดูโดดเด่นอยู่กลางท้องฟ้าสีเทา ถ้าเป็นยามปกติ นิคาคงจะรีบทำงานทุกอย่างที่ทำและกระวีกระวาดเข้าไปนั่งรอในห้องอาหารเพื่อร่วมรับประทานอาหารเย็นกับเจ้าชายศิขร แต่วันนี้เจ้าหล่อนกลับนั่งเฉยอยู่ในศาลาริมน้ำที่ตั้งอยู่ทางด้านหลังของวังกันทรารกร ไม่ยอมขยับไปไหน

ใบหน้าหญิงสาวยังซีดขาว ดวงตาแดงช้ำที่คลอด้วยหยาดน้ำตาและกำลังทอดสายตามองขุนเขาเบื้องหน้ากลับเต็มไปด้วยความตื้อตึง

ก่อนหน้านี้ถึงเจ้าชายศิขรจะปฏิเสธความรักของหล่อน หล่อนก็ยังมีความหวังว่าสักวันอีกฝ่ายจะเปลี่ยนใจหันกลับมามองหล่อนบ้าง แต่พอรู้ข่าวว่าเขาจะแต่งงานและได้รับการยืนยันจากปากเขาโดยตรง ความหวังทั้งหมดของหล่อนก็พังทลาย หัวใจแตกสลายไม่เหลือชิ้นดี

หญิงสาวปล่อยให้หน้าตาไหลลงอาบแก้มเงียบๆ มือสองข้างกำแน่น

หวนนึกถึงวันแรกที่มาอยู่ในวังแห่งนี้ หล่อนมีอาการขวัญผวา ตกใจตื่นจากฝันร้ายทุกคำเตือน เพราะภาพของฆาตกรโหดที่ลงมือฆาตมารดาของหล่อนอย่างไร้ความปราณีตามมามากลอบหลอนจนหล่อนไม่อาจลืมตาหลับ

ได้สนิท แม้จะได้เวหนและเหล่านางก้านลคอยปลอบก็ไม่หาย กระทั่ง
เจ้าชายศิขรต้องยื่นมือเข้ามาช่วย

หล่อนยังจำภาพชายร่างสูงใหญ่ในชุดอาภรณ์สีดาสนิทผู้มีใบหน้า
กระด้างเย็นชาที่ตรงเข้ามาหาหล่อนได้ติดตา จำได้ว่าตอนนั้นหล่อนกลัว
จนตัวสั่น รีบขยับตัวหนีไปซุกอยู่ตรงมุมเตียงอีกด้านหนึ่ง ทว่าเจ้าชายกลับ
อย่างสามชুমเข้าหาและไม่รับสั่งอะไรเลย แค่ว่าร่างหล่อนเข้าไปกอดไว้หนึ่งๆ
เท่านั้น

ที่แรกหล่อนตัวแข็งและสั่นสะท้านอยู่ในอ้อมกอดนั้น แต่เมื่อรับรู้
ถึงกระแสแห่งความอบอุ่นที่แผ่จากร่างนั้นเข้าห่อหุ้มตัวหล่อน ทำให้หล่อน
รู้สึกมั่นคง ปลอดภัย เจ้าอาการหวาดผวาก็บรรเทาลง ความเศร้าโศกเสียใจ
ตลอดจนอาการหวาดกลัวค่อยๆ จางหายไปจนหล่อนผล็อยหลับไปใน
อ้อมกอดแสนจะอบอุ่นนั้นโดยไม่รู้ตัว

จากนั้นเจ้าชายก็ไม่เคยมาปรากฏตัวให้หล่อนเห็นอีกเลย แต่น่าแปลก
ที่หล่อนกลับนอนหลับสนิทอยู่บนเตียงได้อย่างมีความสุขทุกคืน หล่อนมารู้
ทีหลังว่าเจ้าชายมักจะเสด็จเข้ามาหาหล่อนในห้องนอน กอดหล่อนไว้ใน
อ้อมแขนและใช้พลังของพระองค์ช่วยให้หล่อนหลับได้สนิท

เมื่อคดีของมารดาหล่อนสิ้นสุด เจ้าชายศิขรทรงอนุญาตให้หล่อนพัก
อยู่ในวังได้ แถมยังทรงชุบเลี้ยงหล่อนไม่ต่างจากสตรีชั้นสูงคนหนึ่ง ผู้คนในวัง
ต่างให้ความเคารพหล่อนราวกับพระชนิษฐาของเจ้าชาย แม้เจ้าชายศิขรจะทรง
มีท่าทางห่างเหินหรือแสดงสีหน้าเย็นชาใส่หล่อนทุกครั้งที่ได้พบหน้า แต่
หล่อนรู้ว่าท้ายที่สุดท้ายทางเหล่านั้น เจ้าชายทรงรักและห่วงใยหล่อนเพียงใด

อย่างนี้แล้ว...หล่อนจะยอมให้พระองค์เข้าพิธีอภิเษกสมรสกับสตรี
อื่นได้อย่างไร

“หลบมานั่งอยู่ที่นี้เอง ข้าเดินหาเจ้าเสียทั่ว”

เสียงทักจากด้านหลังปลุกให้คืนราตรีรู้สึกตัว หล่อนเหลียวหน้ามองคนพูด
ที่ส่งยิ้มอ่อนๆ ให้ระหว่งก้าวเข้ามาในศาลาและนั่งลงบนม้านั่งฝั่งตรงข้ามกับ

หล่อน

“เจ้าชายคงสั่งให้ท่านตามมาดูข้าละสิ” นิศาถามเสียงตัวด

ทุกครั้งที่หล่อนมีเรื่องขัดใจกับเจ้าชาย พระองค์จะสั่งให้เวหนตามมาดูหล่อนเสมอ เพื่อให้ชายผู้เป็นเหมือนพี่ชายของหล่อนคนนี้คอยปลอบและให้กำลังใจหล่อน

การกระทำดังกล่าวทำให้หล่อนแอบดีใจอยู่ลึกๆ ว่าอย่างน้อยพระองค์ก็ยังใส่ใจหล่อน แต่สำหรับเรื่องในวันนี้ หล่อนอยากให้เจ้าชายเสด็จมาปลอบหล่อนด้วยตัวเองมากกว่า อย่างน้อยหล่อนจะได้มีหวังขึ้นมาอีกนิดว่าพระองค์จะไม่ทิ้งหล่อนไปแต่งงานกับหญิงอื่นจริงๆ

“เจ้าชายทรงเป็นห่วงเจ้ามากนะ ถ้าเป็นคนอื่น คงไม่รับสั่งให้เข้ามาตาม...” เวหนพูดกลางๆ

“ข้ารู้... ข้าถึงได้โกรธยังงี้ละ ในเมื่อทรงรักและเป็นห่วงข้า ทำไมพระองค์ถึงจะเข้าพิธีอภิเษกสมรสกับคนอื่น” ในเมื่อตัวต้นเรื่องไม่มา หล่อนจึงใส่อารมณ์กับคนตรงหน้าแทน

คนสนิทของเจ้าชายมองท่าทางขัดอกขัดใจของหญิงสาวแล้วส่ายหน้า

“ในเมื่อเจ้าชายทรงตัดสินพระทัยแล้ว เจ้าก็ตัดใจเสียเถอะ ขึ้นदनทຸງໄປ มีแต่จะเจ็บปวด...”

“ถ้าเจ้าชายทรงเข้าพิธีอภิเษกสมรสกับผู้หญิงที่พระองค์รัก ข้ายินดีที่จะตัดใจ แต่ที่พระองค์จะอภิเษกสมรสกับใครก็ไม่รู้ ท่านจะให้ข้ายอมแพ้ง่ายๆ ได้ยังไง” หล่อนย้อนอย่างตื้อตึง

เวหนถอนใจยาว มองหล่อนอย่างเห็นใจ เพราะรู้ถึงความรู้สึกที่นิศามีต่อเจ้าชายดี

“ว่าแต่ท่านรู้รึเปล่าว่าที่พระชายาเป็นใคร” นิศาเลียบเคียงถามหลังจากอารมณ์เริ่มสงบลง

“ข้าไม่รู้ เจ้าชายไม่ได้รับสั่งอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้”

“ฮึ! ไม่รับสั่ง ทรงไม่สนพระทัยมากกว่า ทรงไม่แคร์หรอกว่าจะต้อง

เข้าพิธีอภิเษกสมรสกับใคร” หล่อนแค้นยี้ม หงุดหงิดลึกๆ อยู่ในใจ

“ที่พระองค์ไม่สนพระทัยใคร เพราะในพระทัยมีแต่คุณเกศแก้วคนเดียว เรื่องนี้เจ้าก็น่าจะรู้ดี”

“ใช่! ข้ารู้ แต่ที่ข้าไม่รู้คือ นางเป็นใคร มาจากไหน และเกิดอะไรขึ้นทำไมถึงไม่ได้อยู่ครองคู่กับเจ้าชาย ถ้าท่านอยากให้ข้าตัดใจจากเจ้าชายจริง ท่านก็เล่าเรื่องทุกอย่างเกี่ยวกับนางให้ข้าฟังสิ บอกข้ามาว่านางเป็นคนดีแค่ไหนหรือว่าสวยเลอเลิศเพียงใด ถ้าข้ารู้ว่าข้าไม่อาจสู้นางได้ ข้าจะได้เลิกหวังลมๆ แล้งๆ ว่าเจ้าชายจะหันกลับมามองข้าเสียที” นิศาบอกน้ำเสียงดิ่งตัน

“เรื่องนี้เจ้าคงต้องถามเจ้าชายเอง” เวหนตอบแค่นั้นแล้วปิดปากเงียบ

“ขนาดข้าแค่หลุดปากพูดถึงนางนิดหน่อย เจ้าชายยังโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ พระองค์ไม่มีทางเล่าเรื่องของผู้หญิงคนนั้นให้ข้าฟังหรอก” คนพูดหน้าอ ยังน้อยใจไม่หายกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้

“ข้าไม่เข้าใจเลย ทำไมเวลาข้าถามถึงนางที่ไร ทุกคนถึงได้พากันปิดปากเงียบ ไม่ยอมพูดอะไรสักอย่าง แคंबอกว่านางเป็นยังไง หน้าตาสะสวยรึเปล่าก็ยังไม่ยอมเล่า”

หล่อนพยายามสอบถามทุกคนที่คาดว่าจะรู้จักเกศแก้วเพื่อหาข้อมูลเกี่ยวกับผู้หญิงคนนั้นมาตลอดหลายปี แต่ทุกคนพากันเก็บปากเก็บคำ ไม่แย้มพราयใดๆ ทั้งสิ้น ไม่เว้นแม้แต่เวหนที่สนิทสนมกับหล่อน จะมีก็แค่ครั้งเดียวเท่านั้นที่เขาลุดปากพูดออกมาโดยไม่ตั้งใจ ทำให้หล่อนรู้ว่าตัวเองมีใบหน้าคล้ายกับเกศแก้ว

ทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับผู้หญิงคนนั้นจึงเป็นความลับดำมืดสำหรับหล่อนและยิ่งกระตุ้นให้หล่อนอยากรู้อยากเห็นเกี่ยวกับคู่แข่งคนนั้นมากกว่าเดิม

“เรื่องนี้เป็นเรื่องต้องห้าม ไม่มีใครกล้าเปิดปากเล่าให้เจ้าฟังหรอก” เวหนตอบเหมือนเดิม เหมือนทุกครั้งที่ผ่านมา

“ถ้าไม่เล่าแล้วข้าจะรู้ได้ยังไงว่าต้องเอาชนะผู้หญิงแบบไหนถึงจะได้

พระทัยของเจ้าชาย”

“เจ้าไม่ต้องเอาชนะนางหรือ แคตัดใจจากเจ้าชายก็พอ”

นิกาหน้าง้ำ ตวัดตามองคนพูดเคื่องๆ ก่อนสะบัดหน้าไปอีกทาง ทำให้เห็นดวงจันทร์ส่องดวงลอยเด่นอยู่บนฟ้า แสงสีนวลตาชวนให้อารมณ์กรุ่นในอกคลายลงบ้าง พร้อมกับความคิดบางอย่างผุดขึ้นในหัว

จริงสินะ...ถ้าเจ้าชายไม่รับสั่งให้หล่อนฟังแล้ว ในรัตตินครคงมีแต่ ‘เขา’ เท่านั้นที่ทำได้ ทำไม่ก่อนหน้านี้หล่อนคิดไม่ถึงนะ...

ริมฝีปากอ้อมกระตุกยิ้ม ดวงตาเป็นประกายวิบวับทันตา

“ท่าทางเจ้าอารมณ์ดีขึ้นแล้ว ถ้ายังไงก็เข้าไปร่วมโต๊ะเสวยกับเจ้าชายเถอะ ป่านนี้พระองค์คงกำลังรอเจ้าอยู่” เวหนหวานล่อม เมื่อเห็นสีหน้าหญิงสาวสดใสขึ้นชัดเจน

“ไม่ละ ข้าคิดว่าคืนนี้จะไปค้างที่พระราชวังจันทร์าริศติกว่า ผากท่านทูลเจ้าชายด้วยแล้วกัน!” พุดจบ เจ้าตัวก็ลุกพรวดพราดออกจากศาลาตรงดิ่งไปยังโรงรถด้วยท่าทางกระตือรือร้นทันที

เวหนอ้าปากจะท้วง แต่ไม่ทัน นิกาเดินเลี้ยวหายไปจากทางเดินเสียก่อน เจ้าตัวจึงต้องกลับไปรายงานเจ้าชายศิรตามที่หญิงสาวต้องการ

นิกาเข้าไปในห้องอาหารทันทีที่ได้รับอนุญาต ภายในห้อง...ชายชราร่างสูงใหญ่สวมเสื้อคอจีนสีดำกับกางเกงสแล็กส์สีดำกันไว้ผมขาวโพลนยาวประบ่ากำลังนั่งรับประทานอาหารอยู่ลำพัง บนโต๊ะมีผลไม้ที่กินเนื้อได้ในห้องนั้นเกือบทั้งหมดมีอาหารวางอยู่เต็ม กลางโต๊ะมีเชิงเทียนและแจกันดอกไม้ตั้งไว้ หล่อนเดินเข้าไปหยุดอยู่ข้างโต๊ะ ห่างจากชายผู้นั้นสองก้าวแล้วทำความเคารพเขาอย่างนอบน้อม

“ถวายบังคมเพคะ” เจ้าหล่อนกราบทูลเสียงใสพร้อมยิ้มหวานประจบ

เจ้าของใบหน้าที่เยยวนที่มีเรียวหนวดสีขาวผินพระพักตร์มาทางหล่อน เผยให้เห็นรัดเกล้าสีเงินประดับด้วยนิลเม็ดโตบนพระนลาฏข้างซ้าย

อย่างชัดเจน บ่งบอกฐานะอันสูงส่งของอีกฝ่าย

องค์เมฆินทร์...ราชาแห่งรัตตินคร!

พระองค์เลิกพระชนงเล็กน้อย ยามรับสั่งถามหล่นด้วยน้ำเสียง
แหบห้าวทรงอำนาจ

“เจ้ามีฐานะดาวน์มากงั้นหรือ ถึงได้บุกเข้ามาหาข้าถึงที่นี่”

“สำหรับคนอื่นอาจจะไม่ดาวน์ แต่สำหรับข้า มันดาวน์มากเพคะ”

มูมปากคนฟังโคงขึ้นนิด รู้สึกชื่นชมกับความกล้าของหญิงสาว
ที่อาจหาญบอกพระองค์ตามตรง ผิดกับพวกข้าราชการที่พากันหัวหด
ไม่กล้าเอ่ยปากพูดอะไรเลย เพียงแค่ถูกพระองค์ปรายตามอง

“ถ้าเจ้าจะขอให้ข้ายกเลิกการแต่งงานของศิรคงเป็นไปไม่ได้...”

ราชาเมฆินทร์ทรงดักคอก ดวงเนตรสีน้ำเงินสบตาหล่นอย่างรู้เท่าทัน

“ข้ารู้...” หญิงสาวยิ้มจืดแล้วนั่งลงเมื่ออีกฝ่ายพยักหน้าอนุญาต

ขนาดเจ้าชายศิรยังไม่อาจปฏิเสธเรื่องนี้ หล่นเป็นแค่เด็กใน
ปกครองของเขายังไม่อาจทำอะไรได้เช่นกัน

“ข้าแค่อยากรู้เท่านั้นเองว่าสตรีที่เจ้าชายจะอภิเษกสมรสด้วย
เป็นใคร...” หล่นถาม อยากรู้ข้อมูลของคู่แข่งบ้าง

“ศิรยังไม่คิดจะถาม แต่เจ้ากลับสนใจ?” องค์เมฆินทร์ทรงส่าย
พระเศียร มุมโอษฐ์กระตุกยิ้มบางๆ ทรงรวบข้อนิ้วในมือ “เรื่องนี้ข้า
คงบอกเจ้าไม่ได้เช่นกัน ข้าไม่ต้องการให้เจ้าไปหาเรื่องสตรีผู้นั้นจนนาง
เปลี่ยนใจไม่ยอมแต่งงานกับศิร”

“ข้าไม่ได้มีนิสัยเช่นนั้นสักหน่อย” นิศาบ่นนิมำ

หล่นตั้งใจว่าจะแอบไปเฝ้าหุผู้หญิงคนนั้นไม่ให้แต่งงานกับเจ้าชาย
ศิรเท่านั้น ไม่เคยคิดจะไปเกาะกระรานอีกฝ่ายเลย!

“ถึงอย่างนั้นก็ได้ กว่าข้าจะหาคนที่เหมาะสมกับศิรได้ช่างยากเย็น
ขึ้นเจ้าไปพูดจาจนนางเปลี่ยนใจ ข้าจะหาใครมาแต่งกับศิรได้อีกล่ะ”

หญิงสาวหน้ามุ่ย หล่นลืมนึกปิดกั้นจิตตัวเองเสียสนิท ลืมไปว่าองค์

เมฆินทร์ผู้เป็นราชาแห่งรัตตินคร นอกจากจะทรงแปลงร่างเป็นเสือได้แล้ว ยังทรงเป็นผู้มีพลังจิตแก่กล้ามากที่สุดด้วย ทรงสามารถอ่านความคิดของคนอื่นได้อย่างง่ายดาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งความคิดของหล่อนซึ่งถือว่ายังมีพลังไม่สมบูรณ์...ยังไม่สามารถแปลงร่างเป็นเสือได้

“ถ้าเช่นนั้นพระองค์จะบอกข้าได้หรือไม่ว่าสตรีที่เจ้าชายเคยรักเป็นใคร ยังไง นางสาวแคไหน แล้วทำไมนางถึงไม่ได้อยู่กับเจ้าชาย...”

นิศาเปลี่ยนมาถามเรื่องที่พาให้หล่อนมาเข้าเฝ้ากะทันหันแทน หลังจากหมดหวังกับการหาทางขัดขวางงานอภิเษกสมรสของเจ้าชายศิธร ที่อีกฝ่ายเปิดประเด็นขึ้นมาก่อน

“เรื่องของผู้หญิงคนนั้นนะหรือ? เรื่องมันผ่านมานานเหลือเกิน...” องค์ราชาทรงส่ายพระพักตร์ พระหัตถ์ยกถ้วยชาบนโต๊ะขึ้นจิบช้าๆ “ทำไมเจ้าไม่ถามศิธรเอง”

“พระองค์ก็น่าจะทรงทราบว่าทำไม”

แค่เอ่ยถึงนิดเดียว อีกฝ่ายยังโกรธขนาดนั้น ใครจะกล้าเอ่ยปากเล่า หล่อนคิดอย่างชัดใจ

“ข้าเพียรถามเรื่องสตรีนางนี้กับทุกคนในวังจนหมด แต่ไม่มีใครยอมเล่าเรื่องนางให้ข้าฟังเลย ข้าถึงได้มาเข้าเฝ้าเพื่อขอให้พระองค์ทรงเล่า ประทานไฉนพะยะ”

“เจ้ารู้มั๊ยว่าทำไมถึงไม่มีใครกล้าเอ่ยปากเล่าเรื่องสตรีนางนั้นให้เจ้าฟัง”

นิศาทำตาปริบๆ คิ้วสองข้างขมวดเข้าหากันช้าๆ หล่อนไม่เคยคิดสงสัยเรื่องนี้มาก่อน แต่ถ้าให้เดาคงเป็นเพราะเจ้าชายศิธรทรงสั่งห้ามไว้ กระมัง

“ไม่ใช่ศิธรหรอก แต่เป็นข้าต่างหาก ข้าสั่งห้ามทุกคนที่รู้เรื่อง ไม่ให้เอ่ยถึงเรื่องนี้อีก หากไม่จะถูกลงโทษอย่างหนัก!” องค์เมฆินทร์รับสั่งยิ้มๆ แต่เป็นรอยยิ้มที่แฝงไว้ด้วยความน่ากลัว

“พระองค์เป็นคนสั่งหรือพะยะ?” นิศาตาโต คิดไม่ถึงว่าคนที่สั่งห้าม

ทุกคนพูดถึงเกศแก้วจะเป็นชายตรงหน้า

“ใช่...ข้าไม่ต้องการให้ศิขรเจ็บปวดเพราะเรื่องของผู้หญิงคนนั้นอีก”

“ตกลงว่ามันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ ทรงเล่าให้ข้าฟังได้มั๊ยเพคะ” ได้ฟังอีกฝ่ายพูดแล้วหล่อนยิ่งอยากรู้เรื่องมากขึ้น

“ข้าสั่งห้ามไม่ให้ใครพูดถึงเรื่องนี้ ตัวข้าเองก็ต้องรักษาสัญญาเช่นกัน” องค์ราชาทรงยืนกรานเสียงแข็ง แต่พอเห็นหญิงสาวที่พระองค์ทรงเห็นมาตั้งแต่เด็กและให้ความรักความเอ็นดูไม่ต่างจากพระธิดาองค์หนึ่งมองพระองค์อย่างแว่วอน ก็พระทัยอ่อน

“ข้าไม่อาจเล่าเรื่องของนางให้เจ้าฟังได้ ข้าเป็นถึงผู้ครองนครจะทำผิดคำพูดเสียเองได้อย่างไร...”

คนฟังหน้าจ๋อยลงจนคนพูดต้องลอบอมยิ้ม

“แต่ถ้าเจ้าอยากรู้จริงๆ เจ้าสามารถหาคำตอบเรื่องนี้ได้ด้วยตัวเอง...”

“ทรงหมายความว่ายังไงเพคะ...” ถามได้เท่านั้น นิศาก็ต้องแปลกใจเมื่อเห็นอีกฝ่ายถอดอะไรบางอย่างจากคอ ยื่นมาให้หล่อน

เชื๊วเสื้อสีเหลืองนวลยาวเกือบสองนิ้วที่วางอยู่บนพระหัตถ์ขององค์ราชาดูไม่ต่างจากเชื๊วของเสื้อทั่วไปที่หล่อนเคยเห็น เว้นแต่ว่าตรงโคนของมันหุ้มด้วยแผ่นเงินบางๆ ที่มีห่วงร้อยด้วยสายสร้อยเงินเท่านั้น หญิงสาวหยิบเชื๊วเสื้ออันนั้นมาพิจารณาใกล้ๆ ไม่เข้าใจว่าอีกฝ่ายมอบมันให้หล่อนทำไม

“เชื๊วเสื้อหรือเพคะ?”

“ใช่! แต่มันไม่ใช่เชื๊วเสื้อธรรมดา มันเป็นกุญแจสำคัญที่จะพาเจ้าข้ามมิติเวลาไปยังอดีต”

นิศากะพริบตา มองหน้าคนพูดอย่างไม่เชื่อสายตา ก่อนก้มลงมองสิ่งที่ถืออยู่ในมืออีกครั้ง

“เชื๊วเสื้อนี้หรือเพคะที่จะพาข้าย้อนไปในอดีต”

ราชาเมดินทร์ทรงผงกพระเศียร มุมโอษฐ์หยักยิ้มบางๆ

“นอกจากจะพาเจ้าย้อนไปในอดีตแล้ว มันยังพาเจ้าข้ามประตูแห่งมิติไปยังมิติอื่นได้ด้วย”

“เหมือนอย่างที่เราช่วยสุธาทรงพาพระชายาของพระองค์กลับไปเยี่ยมบ้าน หรือที่เราช่วยคีรินเสด็จหายไปเที่ยวอีกมิติหนึ่งจนได้พบกับพระชายาอย่างนั้นหรือเพคะ” หล่อนถามเสียงตื่นเต้น หลังจากจำได้แล้วว่าเคยได้ยินเรื่องราวของเขี้ยวเสือมาก่อน แต่ตอนนั้นหล่อนไม่ได้สนใจมากนักจึงไม่ได้จำใส่ใจ

“ถูกต้อง และเขี้ยวเสืออันนี้ก็เช่นกันของคีริน เขาคืนให้ข้ามานานแล้ว บอกว่าไม่จำเป็นต้องใช้อีก”

“ถ้าอย่างนั้นข้าต้องทำยังไงถึงจะย้อนไปในอดีต แค่อวมันไว้ที่คออย่างนี้ได้มั้ยเพคะ” นิศาอ้อมสร้อยเงินเส้นนั้นเข้าที่ลำคอของตัวเองอย่างกระตือรือร้น

“ถ้าเป็นข้าหรือลูกชายข้าคงทำได้ แต่สำหรับเจ้า แค่นั้นยังไม่พอจะต้องมีคนช่วยส่งเจ้าข้ามมิติเวลาด้วย เจ้าจึงจะไปได้” ราชาเมฆินทร์ทรงอธิบาย

“ถ้าอย่างนั้นพระองค์ก็ทรงช่วยข้าย้อนเวลาไปอดีตสิเพคะ”

“เรื่องนั้นไม่เป็นปัญหา แต่เจ้าแน่ใจนะว่าอยากไปจริงๆ เจ้าอาจจะเสียใจกับสิ่งที่เจ้าจะได้เห็นก็ได้”

“ไม่เพคะ...ข้าเชื่อว่าถ้าข้าได้รู้ได้เห็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นในอดีตแล้ว ปมในใจข้าจะคลายลง ไม่ต้องทนทุกข์กับความไม่รู้อยู่อย่างนี้” นิศาแย้งท่าทางดิ่งตัน

“ถ้าเช่นนั้นก็ตามใจ แต่ก่อนไป ข้าขอให้เจ้าสัญญากับข้าข้อหนึ่ง”

“ได้เพคะ อย่างว่าแต่ข้อเดียวเลย สิบข้อก็ได้”

“หึๆ อย่าพูดดีไป ข้าขอให้เจ้ารับปากข้าเพียงข้อเดียวเท่านั้น แค่รับปากข้าว่าเจ้าจะไม่ทำอะไรลงไปโดยพลการจนทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในอดีต หากในอนาคตที่เป็นอยู่ตอนนี้จะเกิดการเปลี่ยนแปลงเช่นกัน”

องค์ราชารับสั่งเสียงขรึม จ้องนิศาตาไม่กะพริบ

“ได้...ข้าสัณญา!”

“ถ้าเช่นนั้นก็ตามข้ามา” องค์เมณินทร์ทรงลุกจากโต๊ะเสวย เสด็จนำหญิงสาวออกจากห้องนั้น ตรงไปยังห้องว่างห้องหนึ่งบนชั้นสองของพระราชวัง

นิศากวาดตามองห้องนอนหรูหราที่ดูแหว่เดียวก็รู้ว่าไม่มีคนอาศัยอยู่อย่างแปลกใจ

“ทรงพาข้ามาที่นี่ทำไม”

“เพื่อส่งเจ้าย้อนไปอดีตยังโง่ละ”

“จากที่นี่หรือเพคะ” หล่อนมองเตียงนอนขนาดคิงไซส์ที่ตั้งอยู่ทางซ้ายมือและชุดโซฟารับแขกสีครีมทางขวาก่อนหันกลับมาสบตาชายข้างกายอย่างสงสัย

“ใช่...ข้าจะใช้พลังส่งเจ้าไปจากที่นี่ ย้อนกลับไปในอดีตเมื่อสี่สิบปีก่อน ฉะนั้นหากกลับเจ้าต้องมาตรงที่แห่งนี้เช่นกัน เมื่อถึงตอนนั้น ขอเพียงมีเขี้ยวเลือดติดตัว ประตู่แห่งมิติจะเปิดออกเองโดยอัตโนมัติ เจ้าก็จะสามารถกลับมาสู่เวลาปัจจุบันได้”

“แล้วถ้าข้าไม่มีเขี้ยวเลือดล่ะ”

“ประตู่แห่งมิติจะไม่เปิดและเจ้าจะกลับมาสู่เวลาปัจจุบันไม่ได้ตลอดกาล...”

แปลว่าหล่อนแค่ดูแลรักษาเขี้ยวเลือดนี้ไว้ให้ดี เมื่อถึงเวลาที่หล่อนอยากกลับ หล่อนก็แค่มาที่นี่เท่านั้น เรื่องง่ายๆ แค่นี้ หล่อนทำได้อยู่แล้ว...

นิศายิ้มรับแล้วยืนรอเงียบๆ มององค์ราชารวบรวมพลังของพระองค์ใส่พระหัตถ์ พุ่งพลังมายังเขี้ยวเลือดที่อยู่ตรงกลางอกของหล่อนอย่างสนใจระคนใคร่รู้

สร้อยเขี้ยวเลือดที่หล่อนสวมอยู่ร้อนูบราวกับมีถ่านร้อนๆ แเนบอยู่บนอก หากเพียงชั่วอึดใจความร้อนนั้นพลันหายไป เหลือทิ้งไว้แค่ความ

เย็นยะเยือกชวนให้สั่นสะท้าน จากนั้นก็มีลำแสงสีเขียวกระจ่างตา พุ่งออกไป
เบื้องหน้า ปรากฏเป็นช่องสี่เหลี่ยมโปร่งใสสีเขียวขนาดเท่าประตูบานหนึ่ง
นี่อะไรหรือประตูข้ามมิติเวลา?

หล่อนสงสัยและได้ยินคำตอบจากโอรซ็องค์ราชาแทบจะทันที

“ข้าเปิดประตูข้ามมิติเวลาให้เจ้าแล้ว ที่เหลือก็ขึ้นกับการตัดสินใจ
ของเจ้า”

“ข้าไม่เปลี่ยนใจหรอกเพคะ”

หญิงสาวสบตาคนข้างกายที่ยืนมองหล่อนด้วยแววตาเคร่งขรึม
แล้วก้มศีรษะถวายความเคารพ ก่อนเดินผ่านช่องสี่เขียวนั้นเข้าไปอย่างมั่นใจ

เพียงปลายเท้าผ่านช่องประตู นิศารู้สึกเหมือนมีแรงดึงดูด
มหาศาลดึงหล่อนเข้าไปข้างใน หล่อนใจหายวูบ หัวใจเต้นระรัว แต่ยังไม่ทัน
จะได้ส่งเสียงร้อง ร่างของหล่อนก็เสลาลาผ่านช่องสี่เหลี่ยมนั้น ล้มคะมำไปนั่ง
จับกบอยู่บนพื้นอีกด้านแล้ว

“โอ๊ย! อะไรกันเนี่ย”

หล่อนยกมือลูบอก หยุดอาการใจเต้นรัวของตัวเองไว้ พลังหันหลัง
ขวับไปข้างหลัง พบว่าเจ้าช่องสี่เหลี่ยมโปร่งใสและร่างของราชาเมฆินทร์
หายไปแล้ว ในห้องมีหล่อนอยู่เพียงลำพัง ห้องที่มีวอลล์เปเปอร์สีฟ้าอ่อน
ไม่ต่างจากเดิม แต่มีเครื่องเรือนล้ำสมัยกว่าห้องที่หล่อนจากมา

“ข้าย้อนเวลากลับมาอดีตแล้วหรือ ทำไมง่ายจัง”

เจ้าตัวนี้วุ่นๆ ถึงจะไม่อยากเชื่อก็ต้องเชื่อ เพราะสภาพห้องที่ดูใหม่
กว่าปกติ อีกทั้งองค์เมฆินทร์ที่ควรจะยืนอยู่ในห้องก็หายตัวไปกะทันหัน
บ่งว่าหล่อนน่าจะย้อนกลับมาสู่อดีตแล้ว

“ทีนี้จะทำยังไงต่อล่ะ ขึ้นทะเล่อทะล่าเดินออกไปให้ทหารยามข้างนอก
เห็นมีหวังโดนจับแน่ องค์ราชาก็กระไร น่าจะให้คำแนะนำด้วยว่าเมื่อมาถึง
ที่นี่แล้วข้าควรทำอะไรต่อไป” นิศาบ่นระหว่างลุกขึ้นยืน

หล่อนมัวแต่ดีใจว่าจะได้ย้อนกลับมาอดีตเพื่อแอบดูเรื่องราวชีวิตรัก

ของเจ้าชายศิธร ทำให้ไม่ทันคิดว่าหล่อนจะเอาตัวรอดอยู่ในช่วงเวลานี้ ได้อย่างไรโดยไม่ให้คนอื่นสงสัย

หญิงสาวไม่อยากเสียเวลาอยู่ในห้องนั้นนาน เพราะเกรงว่าอาจมีคน เปิดประตูมาพบหล่อนได้ทุกขณะ จึงรีบเปิดประตูออกจากห้องด้วยความ ระมัดระวังและย่อไปตามทางเดินที่ทอดขนานไปกับหน้าต่างบานใหญ่ ทางซ้ายมือ หน้าต่างที่มองเห็นท้องฟ้าอันมีมิติและดวงจันทร์ขนาดใหญ่ สองดวงที่ซ้อนทับกันจนเกือบจะเป็นดวงเดียว ก่อนอาศัยความคุ้นเคย เล็ดลอดสายตาทะลุกำแพง หลบออกจากพระราชวังจันทร์ทิศไปได้อย่างง่ายดาย

ถนนนอกวังค่อนข้างเงียบ ไม่มีรถแล่นผ่านมากนัก นิศาเดินไป เรื่อยเรื่อยไร้จุดหมาย ทว่าเดินไปได้ไม่เท่าไร จู่ๆ เจ้าตัวก็หัวเราะออกมา เบาๆ เมื่อจำได้ว่าเส้นทางที่กำลังมุ่งหน้าไปคือ เส้นทางไปวังกันทรารักษ์นั่นเอง

ดีเหมือนกัน...ไหนๆ ตอนนี้อยู่คนเดียวไม่รู้จะไปไหน ลองไปแอบดูเจ้าชาย ศิธรที่วังกิติ อย่างน้อยเริ่มต้นที่นั่น หล่อนจะได้หาทางสืบเรื่องสตรีที่เจ้าชาย รัก และเมื่อรู้แล้ว หล่อนจะได้กลับไปแก้ปมในใจของเจ้าชาย...

นิศาบอกตัวเองยิ้มๆ มุ่งหน้าเดินต่อไปอย่างมีกำลังใจ

หญิงสาวเดินอยู่เกือบยี่สิบนาทีจนมาถึงสวนสาธารณะแห่งหนึ่งที่ แวดล้อมไปด้วยต้นไม้สูงใหญ่และพุ่มไม้หนาที่ปกคลุมเป็นรั้วธรรมชาติ หล่อนเดินไปตามทางเดินที่ขนานไปกับรั้วต้นไม้สูงถึงอกที่ทอดยาวไปจน สุดสายตาโอบล้อมสวนสาธารณะด้านในอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

ทว่ายังเดินไม่ทันพ้นเขตสวนสาธารณะแห่งนั้น เสียงสวบสับ บางอย่างดังขึ้น!

เสียงนั้นดังมาจากด้านในสวน

นิศาหยุดเดิน นึกหน้ามองหาที่มาของเสียงอย่างแปลกใจ

ดึกดื่นก่อนคืนอย่างนี้ไม่น่ามีใครมาวิ่งเล่นอยู่แถวนี้ นอกจากจะเป็น พวกเสื้อหนุ่มสาวที่คึกคะนองเพราะใกล้คืนเดือนดับ...คืนที่พระจันทร์ สองดวงโคจรมาซ้อนทับกันเป็นดวงเดียว ทำให้พลังเสือในร่างพลุ่งพล่าน

จนบางครั้งมีอำนาจเหนือเจ้าของร่าง

นิศามองไปยังทิศที่มีเสียงฝีเท้าและมองตรงที่พุ่มไม้สั้นไหวอย่าง
ระมัดระวัง ก่อนสะดุ้งโหยง เมื่อมีร่างใครบางคนโผล่พรวดออกมาจาก
พุ่มไม้ทางซ้ายมือ มาล้มลงตรงแทบเท้าของหล่อน

หญิงสาวก้าวถอยหลังไปสองก้าว มองคนที่นอนคว่ำหน้า แ่นิ่งอยู่
บนพื้นอย่างตกใจ

“ชะ...ช่วย...ด้วย...” เสียงครางแผ่วเบาดังลอดมาจากคนบนพื้น
พยายามตะเกียกตะกายเข้ามาใกล้หล่อน

คนประสพเหตุยืนชั่งใจอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนตัดสินใจเข้าไปพลิกตัว
ประคองร่างคนผู้นั้นขึ้น พบว่าอีกฝ่ายเป็นหญิงสาวอายุประมาณยี่สิบ หน้าตา
สะสวย ทว่าใบหน้ากลับซีดขาวไร้สีเลือด แถมริมฝีปากยังเป็นสีม่วงคล้ำ

“เจ้าเป็นอะไรไป ไม่สบายรีเปล่า ถ้าใช้ก็อดทนไว้ก่อนนะ ข้าจะพา
เจ้าไปหาหมอ” หล่อนบอกเสียงร่าด้วยอารมณ์ใจ เพราะเห็นอีกฝ่าย
หายใจหอบรุนแรงจนน่ากลัว

นิศายพยายามประคองร่างผู้หญิงคนนั้นลุกขึ้น แต่อีกฝ่ายกลับคว้า
ข้อมือหล่อนไว้แล้วส่ายหน้า

“ไม่...ต้อง... ข้า...ไม่ไหว...แล้ว ชะ...ช่วย...พี่...ปิ่น...” เสียงพูด
ขาดห้วง ฟังกระต่อนกระแท่นและแผ่วลงจนไม่ได้ยิน ก่อนคนพูดจะนิ่งไป
พร้อมกับมือที่คว้าข้อมือหล่อนตกลงข้างลำตัว

“เดี่ยวๆ ...เจ้าเป็นอะไร....ตื่นสิ...ตื่น!” นิศายเฝ้าเรียก แต่ไม่เป็นผล
สตรีแปลกหน้าคนนั้นสิ้นลมไปแล้ว

ขณะกำลังตกใจ ตะลึงมองร่างไร้วิญญาณของหญิงสาวในอ้อมแขน
อย่างทำอะไรไม่ถูก หล่อนพลันเสียวสันหลังวาบ เมื่อรู้สึกถึงสายตากมกริบ
ของใครบางคนที่พุ่งมายังหล่อน!

หญิงสาวรีบปล่อยร่างในอ้อมแขนลงบนพื้นแล้วลุกขึ้น หันหลังขวับ
ทว่าเบื้องหลัง นอกจากทางเดินโล่งๆ ที่หล่อนเพิ่งเดินผ่านแล้ว

ไม่มีใครอยู่สักคน นิคานัวหน้า เหลียวมองไปรอบตัวอย่างระมัดระวัง รู้สึกไม่สบายใจอย่างบอกไม่ถูก

บรรยากาศโดยรอบเงียบกริบ ไร้ซึ่งสรรพเสียงใดๆ ชวนให้รู้สึกวังเวง น่าขนลุก

ตอนนั้นเอง หล่อนได้ยินเสียงฝีเท้ามากมายดังไกล้เข้ามา พร้อมกับที่ชายฉกรรจ์สี่คนโผล่พรวดออกมาจากพุ่มไม้ ตำแหน่งเดียวกับที่สตรีแปลกหน้าผู้นั้นปรากฏตัว ชายเหล่านั้นชะงักเมื่อเห็นร่างไร้วิญญาณบนพื้น ก่อนจะหันมามองหล่อนเป็นตาเดียว

นิคาใจหายวูบ ยืนมองกลุ่มชายแปลกหน้าอย่างตกใจ

“พวกเจ้าเป็นใคร ต้องการอะไร” ถามไปแล้วค่อยคิดได้ว่าคนพวกนี้น่าจะไล่ตามผู้หญิงที่เสียชีวิตไปแล้วมา จึงรีบพูดต่อ “ถ้าต้องการผู้หญิงคนนี้ก็เชิญ ข้าไม่รู้ไม่เห็นอะไรทั้งนั้น”

ชายร่างผอมที่ดูท่าจะเป็นหัวหน้าปรายตามองร่างบนพื้นแล้วส่ายยั้มหันไปส่งสัญญาณกับลูกน้องที่เหลือให้จัดการกับหล่อน

นิคาเห็นท่าไม่ดี หันหลังจะวิ่งหนี แต่โชคร้ายที่หล่อนถูกชายคนหนึ่งคว้าแขนเอาไว้

“ช่วยด้วย...” หล่อนรีบตะโกนร้องขอความช่วยเหลือ เพราะรู้ว่าผู้หญิงอ่อนแออย่างหล่อนไม่มีทางสู้ผู้ชายพวกนี้ได้ แต่ยังพูดไม่ทันจบดีก็กลับถูกคนร้ายกระซกตัวเข้าไปไกล้แล้วใช้กำปั้นชกเข้าที่ท้องจนจุก ทำให้หล่อนตัวอืดด้วยความเจ็บปวด ร้องไม่ออกอีกต่อไป

“เฮ้ย! อย่าทำรุนแรง พาตัวมันกลับไปให้นายจัดการ ทั้งสองคนนั่นแหละ” เสียงคนเป็นหัวหน้าสั่งห้าม

แต่เข้าไปแล้ว นิคารู้สึกเจ็บแปลบตรงต้นคอ จากนั้นทุกอย่างรอบตัวก็ดับวูบลง